

Dobrev Klára és az élénken él? emlékezet

2023 február 12. Flag

Szöveg méret

90
Mentés

- 0

Értékelés kiválasztása Még nincs értékelve

Mérték

Botrány volt Brüsszelben: Orbán Viktor nem tapsolt.

Pedig illett volna, hiszen néhány kivételt?l eltekintve mindenki úgy verte össze a tenyerét mindenhol, ahol a f…rkával zongorázó varietészínészb?l ukrán elnökké avanzsált Zelenszkij megjelent, ahogyan anno a vidéki szovjet pártdelegáltak verhették össze a tenyerüket az SZKP kongresszusán, amikor Sztálin elvtárs belépett a terembe. Orbán Viktor azonban nem tapsolt. Ilyen ez a fránya demokrácia, ha valakinek nem tetszik a m?sor, az nem tapsol, és ez ebben a szép, demokratikus brüsszeli világban nem nagyon kellene kiakadni. De hát demokrácia ide, demokrácia oda, mégis sokan kiakadtak rajta.

Például Dobrev Klára, aki, miután túltette magát ezen a súlyos traumán, üzent Zelenszkij m?vész úrnak, hogy „Magyarország emlékezetében élénken él mind 1849, mind 1956”. És ez valóban így van, mindkett? élénken él az emlékezetünkben, különösen 1956, egyrészt azért, mert az kevésbé volt régen, mint 1849, másrészt azért, mert Apró nagyapó – Dobrev Klára nagyapja – gondoskodott róla, hogy még sokáig emlékezzünk.

Apró nagyapó a szomszédban lakó, a kisgyermek Klárika nyiladozó értelmének helyes irányt szabni próbáló Kádár János bácsival egyetemben egészen különleges pedagógiai módszertani eszközöket vetett be a nemzeti emlékezet er?sítésére.

Olyanokat, mint például a népi demokráciára komoly veszélyt jelent? 15 éves gyerek bebörtönzése, majd 18. születésnapi ajándékként történ? kivégzése; vagy kétszáz napig tartó siralomház a rohadt reakciósoknak, akik kétszáz napon át minden este úgy feküdtek le, hogy másnap viszik ?ket akasztani. Szóval rengeteg innovatív memóriaer?sít? gyakorlatot alkalmaztak, amir?l száz évvel korábban Haynaunak – aki az Apró–Kádár pároshoz képest maga volt a megtestesült humanizmus – még fogalma sem lehetett.

Egy-egy halálos ítélet vagy kivégzés után aztán este a vacsoraasztalnál meséltek Klárikának az 1956-os ellenforradalomról és az ellenforradalmárokkal bátran szembeszálló h?s ÁVH-sokról.

Ennek következtében aztán Klárika emlékezetében is er?sen él 1956, igaz, némileg más megvilágításban, mint a mi emlékezetünkben. Mindegy, a lényeg az, hogy mindannyiunk emlékezetében élénken él valami 1956-ról, és ezt az id?közben Klárává cseperedett Klárika sietett megosztani Zelenszkij elnökkel.

Akinek a számára talán nem árt felidézni, hogy 1849 és 1956 mellett más is él élénken az emlékezetünkben. Például 1944–45, amikor a 2., a 3. és a 4. Ukrán Front h?s katonái szakmányban er?szakolták meg a magyar n?ket, raktak tüzet vidéki kúriák étkez?asztalaiból és az útjukba kerül? plébániák több évszázadra visszamen? anyakönyvi dokumentumaiból, miközben felkoncoltak minden akadékoskodó papot vagy a lányát véd? tanyásgazdát. Összességében olyan kulturális teljesítménnyel örvendeztettek meg tehát bennünket, amihez fél évszázaddal kés?bb tényleg csak a f…rokkal zongorázás mérhet?.

És arra is emlékszünk nagyszüleink elbeszéléséb?l, hogy ezek az ukrán katonák oroszul üvöltöztek (nem is létezett még ukrán nyelv), oroszabbak és kegyetlenebbek voltak az oroszoknál, és úgy általában egyáltalán nem különböztették meg magukat az oroszoktól. Hogy az utóbbi néhány évtized – Amerikából irányított – szétfejl?dése következtében az ukránok kitalálták, hogy ?k egy önálló nemzet, és ezen kitaláció, valamint a mögötte lév? amerikai machinációk következtében éppen testvérháborút vívnak egymással, ez szomorú – s?t: tragikus –, de engedtessék meg nekünk, hogy mi egyik testvérnek se tapsoljunk, és inkább kimaradni akarjunk ebb?l az egész családi perpatvarból. Mert nem akarunk olyan újabb élményekkel gazdagodni, ami további évszázadokig él majd élénken az emlékezetünkben.

Borítókép: Dobrev Klára (Fotó: Bach Máté)

Felföldi Zoltán - www.magyarnemzet.hu

Ajánló